

სიტყვაგაზმულს მწერლობაში დე-
მოკრატის მხატვრის როლი პირვე-
ლად ისეთმა ადამიანჩა იკისრა, რო-
მელიც წარმოშობით და მდგომარე-
ობით მემამულე იყო. ეს მოვლენა
არ არის საცემით ნორმალური: მი-
ტომ რომ არისტოკრატს ბევრად
უფრო ადვილად ძალუს დემოკრა-
ტის მებაირახტრობა, ვიღრე მისი
უტყუარი ხელოვნური დასურათება.
ისტორიამ ბევრი იკის იმის მაგალი-
თები, რომ არისტოკრატი დემოკრა-
ტიულად აზროვნებდეს, მაგრამ ის
კი ძლიერ იშვიათია, რომ ის შასა-
ვით გრძნობდეს და განიცდიდეს.
თეორეტიულ იდეათა რევოლუცია
ხშირად გაბატონებულ წრეებიდან
იწყება, ესთეტიური ფორმების და
გრძნობებისა კი — უფრო ხშირად ჩა-
რულ კლასებიდან. ჩვენ მი ეს არმა-
გი რეფორმა ერთმადა იმავე ძლიერ-
მა პიროვნებამ იკისრა: ეს გარემოე-
ბა, როგორც ვსთვეით, ჩვენი საზო-
გადოების უკან ჩამორჩენითაც აის-
ნება, სხვათ შორის.

*

ლებელ მოხევეს სიტყვებით, ხოლო
”დედა და შვილში“ პირდაპირ ილია
ქავეგაძემ პირველად მიშვართა ჩვენს
მიძინებულს ისტორიულს სინიდისს.
და ა ჩვენი გონიეროვი მხედველო-
ბის წინაშე ხელ-ანლა იმართება ძვე-
ლი საქართველოს ისე, როგორც ის
საქონიობს ჩვენს ოცნებაში: თავისი
ტაძრებით და კოშკებით, თავისი
რაინდობით და გმირულის თავვან-
წირვით. იქ ჩვენ „ხელუქმს კიხეს“
ვხედავთ, უკვდავს და წარუვალს, აქ
ქართველს ქალს, სნეულს და სულ-
მალალს. თუმცა ამ უკანასკნელს ნა-
წარმოებში ისტორიული კოლორი-
ტი სავსებით არ არის დაცული,
თუმცა დედის ჰიმნი — თავისუფლები-
საღმი მეცხრამეტე საუკუნის დემო-
კრატს უფრო შეეფერება, ვიდრე
ძველი საქართველოს წარმომადგე-
ნელს, მაგრამ მოსიყვარულე გუ-
ლის გაორება ისეთი დრამატიზმით
არის გადმოცემული, პატრიოტული
გრძნობა ისეთი წრფელი პათისით
არის გამოთქმული. რომ ის პარია
უნდა დაიჩრდილოს თვითს ნაწ
მოების უკან. პირველს თხზულებ
ის ამ ეფექტს იმით აღწევს, რ
თავდადებული მეფის ამბავს გ
მეფიანტურეს ათხრობინებს, ეს კ
ნასკნელი კი თვით პოემის ჩარჩო
შია მოთავსებული. „განდეგილ
კი ობიექტივიზმი თვით ამ თხზუ-
ბის შინაგანი ფორმისგან გმიმდა-
რეობს, მიტომ რომ აქ ტრაგი-
ზეისტორიული, უნივერსალური
სიათი აქვს.

ისეთი ყოველშერიცი და მდიდარი პიროვნება, როგორიც იღლია ჭავჭავაძეება, იასონილები ან მოთავსელება საუკეთენო ერთხელ და საბოლოო დროში მოყალიბებულს კალაპოტში. ამიტომ მისი სალიტერატურო მოღვაწეობის ერთი რომელიმე ცნებით განსაზღვრა შეუძლებელია. უკაცია იდამიანში“ ის ნამდვილი რეალისტი, სასტიკი და მოუფერებელი. ეს მოთხოვთბა ერთი დიდი ხარკია, რომელიც ახალგაზიდა მგოსანმა უძლვნათავის ეპოქის, ნატურალისტური და საგნობრივი ინტერესებით გატაცბულს. ეს ძირითადი რეალისტური ტონი შემდეგაც ჰკველვან გაისმის ი. ქავჭავაძის ნაწერებში, თუმცა მას ზედ ალაგ-ალაგ ძლიერი რომანტიკული მოტივებიც ერთვიან: განსაკუთრებით ადერა, და შეიძლება „გამამდინარებელის ნამდვილი სიმბოლო“ და „მეტე დიმიტრი თავდადებულში“. მისი სიმწიფეების ხანის საუკეთესო ქმნილებანი — „განაცემილი“ და „განაცალეთის ტბა“ ნამდვილი სიმბოლიური ნაწარმოებით.

სურათი მეტოხებს ბუნებრივად იტაცებს და ოღონებს.

„გლობის ნამბობი“, უთარაანთ ქვრივი“ და „ასალრჩობელაზე“ კიდევ სულ სხვა სულიერს ატმოსფერაში არიან გამოვეულნი. რავდენადაც „ფაცია-ალმინში“ და „მგზავრების წერილებში“ ავტორი სურიექტური და მიკერძოებული იყო, იმდენად აյ ის გარეგნულად გულგრილი და ობიექტურია. აյ ის წყნარი, აუშფოთებელ გვიური ტონით მოვციობრიბს და მეითხებელს შეუძლიან მხოლოდ დაბლოკვებით იგრძნოს თუ საითქმნა მიმართული მისი სიმბოტია: ეს კი დიდი ჰროვრესია პირველ ნაწარმოებებთან შედარებით. შემოქმედი ყოველთვის ემპირიულს სინამდვილეს ეკუთვნის, როგორც ყოველი ცოცხალი არსება, მისი თხზულება კი ესთეტიკის: ამ ორს სფეროს შორის განუზობა იდეალური და ცოდნილის გაშენება. ყალბი და ცოდნილით უმეტეს ასკეტური უარყოფა: მიო რომ რომ ცოცხრების სისრულის მოდელშვა შეუძლებელია ცხარებისავე განაცემურებით და ფარიბებით. ასკეტური იდეალური და ცოდნილის სინამდვილის მსვლობრიბის. შეიძლება თანამედროვების კაცუობრიობის მოწინავე რაზე არიან ჩამორჩინონ ტერმინით. ასკეტური იდეალური და ცოდნილის სინამდვილის მსვლობრიბის შეუძლებელი უარყოფა: მიო რომ რომ ცოცხრების სისრულის მოდელშვა შეუძლებელია ცხარებისავე განაცემურებით და ფარიბებით. ასკეტური იდეალური და ცოდნილის სინამდვილის მსვლობრიბის. შეიძლება თანამედროვების კაცუობრიობის მოწინავე რაზე არიან ჩამორჩინონ ტერმინით.

սնցա და սնցա გვարია აგრედვე ამ
ნაწერების შინაგანი ხასიათი და ის
საშუალებანი, ავტორს რომ ხელთ
აქვს თავისი გრძხობების გადმოსა-
ცემად, თამამად შეგვიძლიან ვსოდეთ,
რომ ამ დიდი შემომქმედისთვის მარ-
თლაც არც ერთი ადამიანური გრძხო-
ბა არ ყოფილია უცხო, თუმცა თავ-
დაფიშებამდე ის არც ერთს მათგანს
არ მიუჰვანია. ის მათ ჰულობდა რო-
გორც ანგარიშიანი ისტატი, რო-
გორც შორსმცვერეტელი ჯადოსანი,
რომელსაც კარგიდ ესმის თუ სად
რომელი გრძნეულებაა საჭირო. მა-
შინ როცა ბარათა შევიღის პოეზია
უშთავერესად გულის შემკუმშევი მე-
ლანქოლით და უძირო ტრაგიზმით
არის გამსკვალული, ი. ქავეავაძის
ობებობის შე მომარტინ ან კამა-

კუიც და ფერადობა... ჩემს
ნაშე ძისოდეს ას ვხედავ და
მეს ნისლის ან ორთქლის შეგა-
რაიმეს გამოურკვეველს ან მიმდ
რეს. ჩემს ზეცაზე ლრუბლები

დამარხულა, რაც უწყალოს დროთ
ხელით დანოქმულა, მოვიკლათ წარ-
სულ დროებაზე დარდით“, მაგრამ
იმ დროების უძირო სიყვარული მი-
სი გულიდან არასოდეს არ აღმო-
ფხილა. ის ნამდევილი იანუსი იყო,
ერთი პირით რომ წარსულისკენ იც-
ქირება, ხოლო მეორეთი მომავლის-
კენ. ამ მხრიց ის შეუდარებლივ მაღ-
ლა იდგა როგორც ძველს თაობაზე,
რომელიც ჩვენს ისტორიულს დი-
ლიად თავისუფალია ქლასიკური
ინტელექტუალიზმის კალ-მხრივი
შეხედულებისაგან, თითქმ მშვენი-
ერება მხოლოდ არჩეულს, არის ტო-
კრატიულს სულში მდგრადებდეს.
ჩვენი მგოსნის უკანასკნელი დიდი
ნაწარმოები „მეფე დიმიტრი თავ-
დადებული“ და „განდეგილი“ ტრა-
გიკულის გრძნობითა გამსჭვალული.
აქ აეტორი იმდენად მიუდგომელი
და ობიექტიურია, რავდენადც ეს
დებას უნუგეშოდ მისტიროდა, ისე
შესაძლებელი და საჭიროა ეპიური
იმ ახალს ჯგუფზე, რომელმაც-სუ-
ნუნეთა ანდერძი სავსებით უარტყა
და მიივიწყა.

მარჯვებულს ძალას, ასკეტიზმს თუ ცხოვრების სისრულეს? ეს საკითხი ადვილი ასახსნელია თუ უახლეგი ის „სელოვნურად არ გამოვთიშავთ ჩვენი მეოსნის მთელი შემოქმედებისაგან, თუ მის განსამარტებოად სხვა მის მხატვრულს ნაწარმოებსაც მივიღეთ მხედველობაში.

ამ მხრივ განსაკუთრებით სან-ტერესოა „ახრდილი“, რომელიც თუმცა პოეტურს ფორმაშია ჩამო-სხმული, მაგრამ თავისი შინაგანი ხასათით ეთიურს ან პოლიტიკურს ტრაქტატს უფრო ჰეგას, ვიდრე პოემას. ამ ნაწარმოებში ნათლად სჩანს, რომ ილია ქავჭავაძე უზენაეს ღირებულებას ამ ქვეყნიურ ცხოვრე-ბაში ჰედავდა, ხოლო ადამიანობის უზიდეს დანიშნულებას მისი ბუნე-ბრივი ნიჭის გაშლაში და ბეტი-ურს შემოქმედებაში. მისი მუზიკიური ლტოლვის საგანი დოკომენტი და ის გაუინული, უგმენტური და არა მისი მუზიკური გარემონტი და ამიტომ გარ-კვეულს ქართულს მუსიკალურს სტილშე ლაპარაკი ცოტათი ნაად-რევია.

რაც შეეხება თანამედროვე ქარ-თულს ლიტერატურას, არც მისი მდგომარეობაა ამ მხრივ მაინც და მაინც სანუებში. მისი წარმომადგენელი უკეტეს ნაწილად უკულმარ-თად იქცევიან: ისინი ბაძავენ უც-ხოთა (განსაკუთრებით — რუსთა) მიერ შემუშავებულს სალიტერატუ-რო სტილს, მათ მწერლობაში წა-მოყენებულს პრობლემებს კი სრუ-ლიად უყურადღებად სტოგებენ. მაშინ როცა ახალი ეკრანპიული ხე-ლოვნება და ლიტერატურა ღრმა ფილოსოფიური, ეთიური და სო-ცილოსოფიური, საკითხებით და იდეებითაა გამსქვალული, ქართული პოეზია შაბლონური, ათასჯერ გაცემილ ასესტების ფარგალ ში ტრიალება, ხა-ფანგში მომზადებული თაგვივით.

პრობლემები და იდეები საკითხა-შორისო კუთვნილებას წარმოადგე-ბუნება მოსწონდათ.

რების და გონიეროვი გამოვნიხ-ბის საქმეში არც ერთს ჩვენს ას მწერალს არ მიუძღვის ისეთი დ-ლვატლი, როგორც ილია ქავჭავა-ბუნების თანაშედროვე გრძნ-ქართულს ლიტერატურაში პი-ლად ხ. ბარათა მეოილმა და ი. ჭა-ვაძეშ შემორტანეს.

საზოგადოდ ეს გრძნობა ხანგ-ლივი ეკოლუციის ნაყოფია. ბერ-ბი ბუნების ტევზინერებას მის ს-გებლიანობაში ჰედავდნენ და მხოლოდ მაშინ ატებობდა შათ ე-ტიურად, როცა მხიარული და ა-ლად მისაწვდომი იყო. რენესა-დორის ადამიანს ბუნება შედარე-ნაკლებ აინტერესებდა: მიქელ-ა-ლო, მაგალითად, მარტო ადამი-სხეულს სანავდა ხელოვნური გა-ხატვის ღირსად. ეთვრამეტე საუ-ნე კი ყველაზე მეტად ლამა-გაპრეტილი და სურად გატეკნიკა ბუნება მოსწონდათ.

პოლლანდიელი და ფრანგი ქე-

კიდევ გადაქარბებულს პესიმიზმას და
სკეპტიციზმს. აქვე სჩინს რომ ჩვენს
დიღს მამული შევისა არაფერი არ
სტანჯავდა ისე მძაფრად, როგორც
ის გარემოება, რომ თავის თანამე-
დოროვებებში ის მხოლოდ განწირუ-
ლებას ამჩნევდა, ურწმუნოებას, უი-
მედობას, უძლეურებას და „უქმნა-
ლოტენგასა“.

მამული შეილური გრძნობა „აჩრ-
დილ ში“ იმდენად გაფაქიზებული და
გაქეთილშობილებულია, რომ ის
რელიგიურს ელფერს ლებულობს:
მამული ერთად ერთი ლეთაებაა, ყაჲ-
რომ ადამიანისთვის მოუცია; ამიტომ
დიდი არის მხოლოდ იგი ცხოვერება,
რომელიც ქვეყნის წვითა დამწვარი
ქვეყანისავე შეეწირება“.

კეთილშობილია „აჩრდილ ში“ გა-
ძოხატული სოციალური ოპტიმი-
სმიც; ჩვენს მგოლანს შეურყევლად
სწაოს ილის გენიოსობის ნაყო-
ფიერება და ძლევამოსილება: მას
სწაოს რომ „ხილხთა სიმღერა“ გადა-
ცცემა თაობიდან თაობას და „მორ-
კული გასრი“ იმ მდერით დაიბა-
დება“. მას სწაოს აგრეთვე, რომ
ტყვეთ-პკრობილი შრომა დაამსხვ-

ებ, მაგრავული სტილი კი თითქმის
ყოველთვის ეროვნული სულის გა-
ნუმღორებელს ბეჭედს ატარებს: ამი-
ტომ პირველის სესხება ზევრად უფ-
რო სასარგებლო და ნაყოფიერია
ვიდრე უკანასკნელისა. თუ ჩვენი ლი-
ტერიატურა პირუკულმა იქცევა, თუ
ის დრო მოკველს და ხანში შესულს
აზრებსა და შეხედულებებს ხშირად
უკანასკნელი მოდის ტანისამოსში
აწყობს, ამით მხოლოდ იმას ამტკი-
ცებს, რომ ის ჩამორჩენილია რო-
გორც იდეურად, ისე ტენიკურად.
მართლაც დღეს ძნელად შოიპო-
ვება ეროვნება, რომელსაც ჩვენსა-
ვით უშინაარსო და უსუსური მწერ-
ლობა ჰქონდეს. არას ვიტყვი რასა-
კვირველია ისეთ მაღალ კულტუ-
როსან ერებზე, როგორც მაგ. და-
ნიელნი, შვეციელნი და ნორვე-
გიელნი არიან: მათი ხელოვნება სა-
ნიმუშო მოვლენად არის ღიარე-
ბული მთელი განათლებულ კაცო-
ბრიობის მიერ; ჩვენ ისეთმა ერებ-
მაც კი გაგვისწრეს წინ, როგორიც
მაგ. დასავლეთის და სამხრეთის სლი-
ვიანებია.

მაგრამ ყვითაზე საგაოთოო ის
შესტების და რესსოს წყალო
ბუნების გრძნობამ ახალს ხელი
ბაში სულ სხვა მიმართულება
და. თანამედროვე ადამიანს უწ-
რეს ყოველისა ერთი მხრით ინტ-
რი და ძელანქოლიური ბუნება ი-
ცებს, ხოლო მეორე მხრით ველ
და რომანტიული: რავდენადაც
უფრო მიუწვდომელი, დაუშუმავ-
ლი და უსარგებლოა, იმდენად
რო შევენივრად ეწვენება ძალა.
ორივე ჩვენი დიდი მგოსან
მხრივ თანამედროვე ფსიხიკის
დაგზე სდგას, მაგრამ მათ შორის
სხვავება შეინც დიდია. ბარათა
ლის ბუნება უფრო ნაგრძნო
ლიია ქავებადისა—უფრო ფანტაზ
იალისებე. პირველი მას ხშირად სა-
მორით ექვებს, როცა საგნები ს
ხევროდ იქარგებიან სიბნელეში:
ტომ რომ მას წათი ემოციური
ლენა უფრო აინტერესებს ვიდრ-
თი გარკვეული ფორმები. გერაბა
ნოვალისიერით ის ოუზეს ფერს ედ-
ფის, როგორც ტიპიური რომან
კოსი: მიტომ რომ ეს სევდიანი
რო სიმბოლოა ყოველივე შორ-
ლისა და მიუწვდომელისა.

სულ სხვა გვარია ილია ქავკავ

ର୍ଯ୍ୟେ ପ୍ରେସ୍‌ରେସର୍‌ଡିସ୍ ଶ୍ଵେତଫ୍ରେଣ୍ଟ୍‌ରେସ୍‌ବ୍ୟେଲ୍‌ସ
ଦେର୍‌କୋଲ୍‌ଗ୍ରେସ୍ ଦା ଜୀବାଳ୍‌ସ ନେଚ୍‌ର୍‌ଚ୍‌
ଅବଳାଦ ଶେଷିଲ୍‌ଲୋ ହ୍ୟୁ ହେଲ୍‌ପାନ୍‌କ କ୍ରିଲ୍‌ବ
ଏୟାବାଦ୍‌ଗ୍ରେସ୍‌ବ୍ୟେଲ୍‌ସ". ମାତ୍ରିନ୍ ଗାନ୍‌ଧାର୍‌ଦ୍ଵୀପା
ମାହ୍‌ର୍‌ଯାଳୀ, ଇସ କ୍ରିଲ୍‌ବ ମାତ୍ରିଲ୍‌ଗ୍ରେସ୍
ନ୍‌ର୍‌କିର୍‌ତ୍‌ର୍‌ଲୋ ନିଜ ଦା ମିଳି ଉତ୍‌
ଲାନ୍‌କ୍‌ର୍‌ବ୍ୟେଲ୍‌ସ ଦାବାଲ୍‌ଲ ଲ୍ୟାଲ୍‌କ୍‌ର୍‌ବ୍ୟେଲ୍‌ସ ବ୍ୟେଲ୍‌
ଲ୍ୟାଲ୍‌କ୍‌ର୍‌ବ୍ୟେଲ୍‌ସ କ୍ରିବିଲ୍‌ଲୋ ଶିମଲ୍‌ର୍‌କ ଶ୍ଵେତ-
ଲ୍ୟୋସ.

შემოქმედებაში, როგორც ფორმის
ისე შინაარსის მხრივ, დიდი მრავალ-
ფერადობა და ცვალებადობა გამო-
აქარივა, მაგრამ ამ გარემოების მისი
მხატვრული სტილის მთლიანობა
ოდნავაც არ დაურღვევია. პირიქით,
თამაბად შეგვიძლიან ვსთქვათ, რომ
ჩვენ ახალ მწერალთ შორის ლიტე-
რატურული სტილის შემუშავებაში
ბარათა შეიღილის გარდა არავის არ
მიუძღვის ისეთი დიდი ღვაწლი,
როგორაც „ყაცა-ადამიანის“ და
„განცეკილის“ ავტორს.
ფრიდრიხ ნიცშემ სთქვა, რომ
კუთხით ასახოთ საჭირო

ნა. მაგრამ ჩვენი ცხოვრების ეს ზრდა
და დიფერენციაცია თანამედროვე
ქართულს ლიტერატურასა და ხე-
ლოვნებაში არ გამოხატულა იმ სიძ-
ლიერით, როგორც ეს მას შეეფე-
რება. ქართველი მგლისნები და მწერ-
ლები დასცურავენ ამ ცხოვრების
ტალღებში, მაგრამ. ხშირად ისევე
მშრალად და კვალდაუმნენევლად გა-
მოდიან იქნიან, თითქო გარეუ-
ლი იხვები იყვნენ და არა იმავე სტი-
ქიონის მუდმივი ბინადარნი.

გავიზრება დედა სიბრძნისათ,
სთქვა პლატონმა, ჩვენ კი სამუშა-
როდ ეს ნიკი გავვირვებისა ძლიერ

ძედებს ძვითხველის ფანტაზიაზ
უფრო ხანგრძლივს კვალს სტო-
მასზე; საკმარი გავისხენოთ „უ-
ლის მთები“, „აჩრდილი“, „განდ-
ლი“, „მგზავრის წერილის“ ზოგ
თი ადგილები და „გლახის ნაა-
ბის“ შესავალი.

საერთოდ ილია ჭავჭავაძის
უფრო პლატიური ხასიათისაა
რათაშვილისა კი უფრო მუსიკა-
რი. ორივენ უფრო ხშირად ჰქ-
ვენ, ვიდრე მოგვითხრობენ, მა-
პირველი ჰქატავს კალმით, მე-
კი ფერადებით. პირველის სურ-
ბი მკვეთრი, ციფი და კუთ-

კულტურული უსაფრთხოების სტანდარტის
მთლიანობაა ხალხის ცხოვრების
ყოველმხრივს გამოხატულება შიო.
შეიძლება ასეთი განსაზღვრა ცალ-
მხრივი და გადაქარბებული იყოს,
მაარჩი ის კონკრეტული შიმთხვევაში

ექვს გარეშე, რომ ქეშმარიტი ერთ-
ველული კულტურა ყოფლად შეუძლე-
ბელია ესთეტიკური სტილის დამო-
უკიდებლად. ამ შერიც კი დღეს ჩენ
შამისსოს იმ გირს ვგვეარო, თავისი
საკუთარი ჩრდილი რომ დაპარგა.
ჩენ სრულიად მოკლებული ვართ
თავისებურს ესთეტიკურს სტილს.
ლოს ბუნება, არც მისი დღევანდვე-
ლი ბედ-ილბალი. ამიტომ გასაოცა-
რი არ არის, რომ ჩენი სულიერი
კულტურა ასე დაბლა სდგის, რომ
კრძოლად ჩენი სიტყვა-კაზმული მწერ-
ლობა ამდენად ღარიბი, უფროული
და უშინაარსოა.

თუ გვინდა რომ ამ მდგრამარეობას
თვით დაგენტით, ჩენ რაც შეიძ-
ლი კი სალი გოხების ძგლისა
პოეზიაში ადგილი არ აქვს რ
გაუგებარს, მისტიკურს, უმოტი
დაუსაბუთებელს. მისი ლირიკა უ
ხელოვნურად შექმნილს ორანჟ
ის ჰავას, სადაც ყვავილები ნა
სურხელოვანნი ირიან და ს
ოცნების გრისა მიწაზე სწევს ი
მოტეხილი.

აქვთ განვითარებული, ალბად მხე-
ლად მოიპოვება ისეთი, რომ ჩვენებრ
კრელ და უცნაურად იყოს ჩა-
მულ-დახურული. სალაპარაკოდ თა-
ნამედროვე ქართველობის განათლე-
ბული ნაწილი ხმარობს უსაზიშორეს
ფარგლენს, როგორიც კი ღდეს მე-
სასებულა ამ ქვეყნაც: სალიტერა-
ტურო ქართული, პროვინციური
გამოთქმანი და წარყვნილი რუსული
ერთად არის არეული ამ ქარგონში. სო
სურომოძღვრება, ქანდაკება და
მხატვრობა ჩვენში სრულიად არ არ-
სებობს და ამიტომ არც მათს სტილ-
ზე შეიძლება რაიმეს თქმა. მუსიკა
თუმცა თავისებურებას და დამოუკი-
ცემას უნდა მოიპოვოს მეტად. ის კე-
ტებარიტება მეცხრამეტე საუ-
კუნძული არავის დაუზნახავს იღლია ჭიგ-
ვაგაძესავით ნათლად. ის იყო მგო-
სანი და მოაზროვნე ერთსა და იმა-
ვე დროს. ის აღჭურვალ იყო მეც-
ნიერულის განათლებით და სკულ-
პულობრივი დროის კულტურულ
მოთხოვნილებისთვის ჯეროვანი ინ-
დივიდუალი გარიში გაეწია. მისი შემოქმედება
იდეური იყო, ამ სიტყვის საუკეთე-
ვრო არის არეული ამ ქარგონში. მას უყურადღე-
სურომოძღვრება, ქანდაკება და
მხატვრობა ჩვენში სრულიად არ არ-
სებობს და ამიტომ არც მათს სტილ-
ზე შეიძლება რაიმეს თქმა. მუსიკა
თუმცა თავისებურებას და დამოუკი-
ცემას უნდა მოიპოვოს მეტად. ის კე-
ტებარიტება მეცხრამეტე საუ-
კუნძული არავის დაუზნახავს იღლია ჭიგ-
ვაგაძესავით ნათლად. ის იყო მგო-
სანი და მოაზროვნე ერთსა და იმა-
ვე დროს. ის აღჭურვალ იყო მეც-
ნიერულის განათლებით და სკულ-
პულობრივი დროის კულტურულ
მოთხოვნილებისთვის ჯეროვანი ინ-
დივიდუალი გარიში გაეწია. მისი შემოქმედება
იდეური იყო, ამ სიტყვის საუკეთე-
ვრო არის არეული ამ ქარგონში. მას უყურადღე-
სურომოძღვრება, ქანდაკება და
მხატვრობა ჩვენში სრულიად არ არ-
სებობს და ამიტომ არც მათს სტილ-
ზე შეიძლება რაიმეს თქმა. მუსიკა
თუმცა თავისებურებას და დამოუკი-
ცემას უნდა მოიპოვოს მეტად. ის კე-
ტებარიტება მეცხრამეტე საუ-
კუნძული არავის დაუზნახავს იღლია ჭიგ-
ვაგაძესავით ნათლად. ის იყო მგო-
სანი და მოაზროვნე ერთსა და იმა-
ვე დროს. ის აღჭურვალ იყო მეც-
ნიერულის განათლებით და სკულ-
პულობრივი დროის კულტურულ
მოთხოვნილებისთვის ჯეროვანი ინ-
დივიდუალი გარიში გაეწია. მისი შემოქმედება
იდეური იყო, ამ სიტყვის საუკეთე-
ვრო არის არეული ამ ქარგონში. მას უყურადღე-
სურომოძღვრება, ქანდაკება და
მხატვრობა ჩვენში სრულიად არ არ-
სებობს და ამიტომ არც მათს სტილ-
ზე შეიძლება რაიმეს თქმა. მუსიკა
თუმცა თავისებურებას და დამოუკი-
ცემას უნდა მოიპოვოს მეტად. ის კე-
ტებარიტება მეცხრამეტე საუ-
კუნძული არავის დაუზნახავს იღლია ჭიგ-
ვაგაძესავით ნათლად. ის იყო მგო-
სანი და მოაზროვნე ერთსა და იმა-
ვე დროს. ის აღჭურვალ იყო მეც-
ნიერულის განათლებით და სკულ-
პულობრივი დროის კულტურულ
მოთხოვნილებისთვის ჯეროვანი ინ-
დივიდუალი გარიში გაეწია. მისი შემოქმედება
იდეური იყო, ამ სიტყვის საუკეთე-
ვრო არის არეული ამ ქარგონში. მას უყურადღე-
სურომოძღვრება, ქანდაკება და
მხატვრობა ჩვენში სრულიად არ არ-
სებობს და ამიტომ არც მათს სტილ-
ზე შეიძლება რაიმეს თქმა. მუსიკა
თუმცა თავისებურებას და დამოუკი-
ცემას უნდა მოიპოვოს მეტად. ის კე-
ტებარიტება მეცხრამეტე საუ-
კუნძული არავის დაუზნახავს იღლია ჭიგ-
ვაგაძესავით ნათლად. ის იყო მგო-
სანი და მოაზროვნე ერთსა და იმა-
ვე დროს. ის აღჭურვალ იყო მეც-

